

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **S. Y.**, nar. xxx, státní příslušnost Ruská federace, trvale bytem xxx, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, PhD., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.8.2014 č.j. CPR-4833-2/ČJ-2014-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí vydané Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPA-98809-16/ČJ-2014-000022 ze dne 13.3.2014. Tím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastnice řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně jí byla stanovena podle § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců

správní orgán I. stupně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a že nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy konkrétně poukazuje na § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. a § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. Žalovaný správní orgán se dle žalobkyně naprosto nedostatečně zabýval odvolacími námitkami, resp. naprosto špatným způsobem právně posoudil námitky žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, toto rozhodnutí nedostatečně přezkoumal a tím neodstranil zjevnou nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí a tím zatížil rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Žalobkyně uvádí, že správním orgánem nebylo správně aplikováno ust. § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., když i přes zjištěné skutečnosti o soukromém a rodinném životě žalobkyně bylo rozhodnuto naprosto nezákonně, že správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Žalobkyně má za to, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný postupovali při svém rozhodování naprosto nepřiměřeně vzhledem ke skutkové situaci, když žalobkyně nevěděla o tom, že již není oprávněna pobývat na území. Byť žalovaný tvrdí, že k uložení správního vyhoštění není třeba úmyslného zavinění, má ale onen stupeň zavinění zcela zásadní vliv právě na posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně po poučení uvedla, že rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, jí nebylo doručeno. Toto její tvrzení dokazuje i její jednání, kdy se dostavila na MV ČR OAMP v domnění, že její žádost o prodloužení pobytu je stále v běhu, přičemž byla následně zajištěna. Správní orgán rozhodl nepřiměřeně, když jak věcně, tak v rámci odůvodnění naprosto nevzal výše uvedenou skutečnost v potaz. Správní orgán opakuje, že správní vyhoštění v délce 1 roku je vzhledem k protiprávnímu jednání žalobkyně přiměřené. S tím se žalobkyně nemůže ztotožnit. Správní orgán naprosto rezignoval na komplexní posouzení přiměřenosti správního vyhoštění žalobkyně vzhledem k závažnosti jejího jednání. Pouhá skutečnost krátkodobé neoprávněnosti pobytu nemůže automaticky vést k uložení správního vyhoštění tím spíše, že si ho žalobkyně nebyla vědoma. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 3 zák. 500/2004 Sb., konkrétně se skutečností, že žalobkyně pobývá v ČR bez jakéhokoliv prohřešku a oprávněně již od roku 2006 a zároveň si až do nynější doby řádně plnila svoje povinnosti cizince. Napadeným rozhodnutím bylo žalobkyni znemožněno dostudovat vysokou školu a podílet se na chodu vlastní společnosti. Správní orgány v této souvislosti naprosto bagatelizují nutnost účasti žalobkyně na vedení společnosti. Byť žalovaný uvádí, že správní opatření není sankcí, nýbrž opatřením státu, fakticky se o sankci jedná, neboť v minulosti uložené správní vyhoštění do budoucna závažně stigmatizuje žalobkyni pro získání víza a možnosti návratu na území. Rovněž se lze pouze domnívat, jakou faktickou možnost měla žalobkyně k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a jejich případné vyjádření se k nim vzhledem ke kraťoučkové době, za kterou správní orgán prvotní rozhodnutí promptně vydal. Nejzásadnější nepřiměřenost rozhodnutí nalézacího správního orgánu spočívá už ve skutečnosti samotného zahájení řízení, kdy vzhledem k výše popsané situaci měl nalézací správní orgán postupovat zcela odlišným způsobem a měl přistoupit k udělení výjezdního příkazu, případně uložení blokové pokuty a umožnit žalobkyni vycestovat dobrovolně bez její zbytečné stigmatizace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nesplnila povinnost podle § 103 písm. n) zák. č. 326/1999 Sb. pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, čímž se dopustila přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) téhož zákona, za což jí byla udělena bloková pokuta ve výši 500,-- Kč. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že je žalobkyně

2x trestána za stejné jednání, neboť jak uvedl již na straně 4 napadeného rozhodnutí, řízení o správním vyhoštění není trestním opatřením, nýbrž specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalců, jehož legální definice je stanovena v ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. V případě žalobkyně bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno na základě skutečnosti, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 29.12.2013 do 11.3.2014 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, kdy jí nepřisluhuje ani jiné oprávnění k pobytu a nalézací správní orgán v souladu se zákonem naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/199 Sb. dostatečně prokázal. Vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy argumentace, na které nemohlo být plně reagováno v napadeném rozhodnutí, vyjádřil se žalovaný výše uvedeným a dále na základě posouzení žalobních námitek, které obsahově téměř souhlasí s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu, odkazuje na napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zák. č. 150/2002 soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně se dne 11.3.2014 dostavila na pracoviště odboru azylové a migrační politiky v Praze 7, kdy pracovníky OAMP bylo zjištěno, že v současné době nemá na území České republiky žádný platný pobyt. Předložila cestovní doklad, ve kterém byl naposledy vlepen pobytový štítek s dobou platnosti do 5.11.2013. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně dne 25.7.2012 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě – pod č.j. OAM-77562/DP-2012. Usnesením správního orgánu ze dne 25.11.2013 bylo řízení o žádosti zastaveno. Usnesení nabylo právní moci dne 28.12.2013.

Z obsahu správního spisu k této otázce konkrétně plyne, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1.9.2011 do 31.8.2012. Dne 25.7.2012 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 6.12.2012 bylo vyhověno žádosti žalobkyně o povolení změny obsahu podání a žádost byla překvalifikována z účelu studium na účel podnikání – účast v právnické osobě. Vzhledem k tomu, že žádost vykazovala vady, byla žalobkyně vyzvána k předložení stanovených náležitostí, a to potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že obchodní společnost nebo družstvo, v němž je žadatelka statutárním orgánem nebo jeho členem, nemá vymahatelné nedoplatky včetně penále, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žadatelka nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost nebo družstvo, v němž je žalobkyně statutárním orgánem nebo jeho členem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, jež brání v pokračování řízení. Z tohoto důvodu správní orgán dne 8.4.2013 vydal výzvu k odstranění vad žádosti a řízení o žádosti přerušil a poskytl žalobkyni přiměřenou lhůtu k odstranění vad do 20 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně byla zároveň poučena, pokud v uvedené lhůtě

nedá požadované dokumenty, bude řízení o její žádosti zastaveno. Písemnosti byly žalobkyni doručeny dne 22.4.2013 a lhůta k odstranění vad k žádosti uplynula dne 13.5.2013. Dne 13.5.2013 obdržel správní orgán potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobkyně nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále a zároveň s tímto dokladem obdržel správní orgán žádost o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů o 20 dnů. Správní orgán žalobkyni vyhověl a lhůtu k doložení chybějících náležitostí prodloužil o 20 dnů ode dne převzetí usnesení o prodloužení. Písemnost byla žalobkyni doručena 10.6.2013 a lhůta stanovená správním orgánem uplynula dne 1.7.2013. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani v další poskytnuté lhůtě neodstranila výše uvedené nedostatky žádosti, neboť nedoložila požadované zákonem stanovené náležitosti potřebné k vyhovění žádosti, bylo řízení podle ust. § 65 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb. zastaveno.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobkyně skutečnost, že pobývala na území ČR bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu nepopírala, nesouhlasí však se závěry, které žalovaný učinil při posuzování možného zásahu správního vyhoštění do jejího soukromého života.

Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájem jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranu veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy tedy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Jako dostatečné a přesvědčivé shledal soud zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života žalobkyně. V posuzované věci bral žalovaný v potaz nejen skutečnost, že žalobkyně na území České republiky nemá žádné příbuzné a žije sama, ale také že je jedním z jednatelů společnosti YASEN s.r.o., kde má 20% obchodní podíl a také, že v současné době je studentkou denního magisterského studia na Vysoké škole finanční a správní o. p. s. Soud souhlasí s posouzením žalovaného, který uzavřel, že žalobkyně se po dobu nepřítomnosti v České republice může dát v případě plnění pracovních povinností zastoupit zbývajícími jednateli společnosti a studium může přerušit a dokončit v pozdějším termínu.

Stěžejní argumentace žalobkyně spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že v tomto směru nezjistil skutečný stav věci. Žalobkyně poukazuje na to, že nevěděla o tom, že již není oprávněna pobývat na území České republiky. Ze správního

spisu vyplynulo, že žalobkyně sice podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v průběhu řízení o této žádosti však se správním orgánem nespolečně pracovala a ve stanovených lhůtách mu nepředložila požadované doklady. Za této situace si žalobkyně musela být vědoma toho, že její žádost nebude kladně vyřízena. Správní orgán v době řízení o správním vyhoštění měl k dispozici pravomocné rozhodnutí č.j. OAM-77562-23/DP-2012 ze dne 28.12.2013, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a postupoval správně, pokud z této listiny, která prokazuje nelegálnost pobytu žalobkyně na území ČR, při rozhodování vycházel. Není úkolem správního orgánu zabývat se zákonností doručování listiny v řízení vedeném správním orgánem v jiném správním řízení. Nyní uložené správní vyhoštění je důsledkem nečinnosti žalobkyně ve vztahu k legalizaci jejího pobytu. Žalobkyně nevyužila možnosti legalizace svého pobytu na území České republiky, ač tak učinit mohla, a proto nelze dovodit nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy. Správní orgán vážil na straně jedné zájmy státu na ochranu veřejného pořádku, který měla žalobkyně svým jednáním ohrožovat, a na straně druhé zásah do jejího soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 1 rok a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobkyně z území ČR na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s. podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

za správnost vyhotovení:
Ivana Vítrová